

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
AMSTELKADE 25^{III} — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

Stenhuis' „Partij van den Arbeid”

Een nieuw reactionair gevaar

Het wordt, voor wie zien wil, meer en meer duidelijk, dat de vakbeweging, onder invloed van de ook voor haar moordende werking van de huidige crisis, gedwongen wordt met de nieuwe economische en politieke verhoudingen rekening te houden. Ten koste van alles moet zij trachten, zich als organisatie over de arbeidersmassa's te handhaven. Met steeds klemmender nadruk propageeren tal van leiders der vakbeweging, dat deze nieuwe wegen moet inslaan, nieuwe vormen moet gaan aannemen. Internationaal komt dit tot uiting in de z.g. „linkerzijde” van de Amsterdamse Internationale, zocals die wordt vertegenwoordigd door Fimmen, Purcel etc.; nationaal zit zich dit streven, zij het op andere wijze, in de actie, welke de heer Stenhuis nu al sinds betrekkelijk langen tijd voert voor een z.g. nieuwe oriëntatie van de Nederlandsche vakbeweging en de sociaal-democratie.

De vakbeweging, gegroeid als zij is in het bloeiende kapitalisme van de vóór-oorlogse periode, had zich volkomen aan dit tijdperk aangepast, groeide meer en meer met het kapitalisme samen en werd een organisatie tot verkoop van proletarische arbeidskracht aan het kapitaal, tegen de geldende marktwaarde. Het bloeiende kapitalisme, dat vooral behoefte had aan rust in het bedrijf, om de uitbuiting der arbeidersmassa's tot steeds hooger graad te kunnen opvoeren, kreeg een reusachtig belang bij het voortbestaan eener dergelijke organisatie over de arbeiders en het was dan ook gaarne bereid de absolute onderwerping van het proletariaat aan haar winstnakerij te koop doen erkennen van de vakorganisatie en door het, zij het zoo karig als eenigszins mogelijk was, toestaan van loonsverhogingen e. d., die intusschen weer grootendeels opgeheven werden door verhoging der prijzen.

Deze periode echter is thans voor goed afgelopen. Het kapitalisme is in een toestand gekomen, waarin het den arbeiders niet het geringste vaste levenspeil kan waarborgen. De bewegingen voor lofsverbetering en afweer van verslechteringen zijn in hoofdzaak tot mislukking gedoemd. Zoowel de groote stakingsbewegingen als de uitsluitingen van den laatsten tijd hebben dit bewezen, alsook de ontzettende daling van het levenspeil der arbeidende massa's. Hiermede zinkt het fundament der vakbeweging weg. De aantrekkelijkheid, welke de vakbeweging als kapitalistisch georiënteerde organisatie voor de

arbeidersmassa's had, verdwijnt meer en meer. Dit is dan ook de reden, waarom den laatsten tijd de vakbeweging internationaal in ledental achteruitgaat. Als strijdbeweging tegen het kapitalisme is de vakbeweging door haar structuur, doelstelling en geestesgesteldheid te eenenmale ongeschikt, als verkoop-centrale van arbeidskracht wordt haar optreden door het ondergaande kapitalisme tot mislukken gedoemd. Daarom eischt dit tijdperk van het proletariaat, dat het de vakbeweging loslaat en komt tot de vorming van de bedrijfsorganisatie als strijdorganisatie tegen het kapitalisme. Hoe duidelijker het wordt, dat de arbeidersklasse binnen het kapitalisme in zijn ondergangperiode, niets anders te verwachten heeft dan stijgende ellende, hoe meer de arbeidersklasse de vakbeweging den rug zal toekeren en onder invloed van de kapitalistische ontwikkeling gedwongen zal worden tot het vormen van Klasse-organisaties, die haar niet meer in elkaar beconcurrerende groepen verdeelen, maar haar als klasse in revolutionaire strijdformatie zullen stellen tegenover de bourgeoisie als klasse.

Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat de leiders van de vakbeweging en vooral de voornaamste leiders naar middelen zoeken, om de vakbeweging wat zij noemen te vernieuwen. Met hand en tand verdedigen zij hun positie, die met de vakbeweging nu eenmaal samengegroeid zijn. In werkelijkheid zijn ten slotte ook deze pogingen tot mislukking gedoemd, al zal het mogelijk zijn het bestaan van de vakbeweging een tijd te rekken. Historisch overleefde vormeren plegen niet direct al te sterven, maar blijven ook in een periode, aan welker historische voorwaarden zij niet meer beantwoorden, zich nog langen tijd handhaven. Het enige, dat de vakbeweging dan ook bereiken kan in dezen tijd, nu mede onder haar invloed en die van de met haar verbonden parlementaire arbeidersbeweging, de proletarisch-revolutionaire beweging terugvloeit, is, dat zij als doel van de vakbeweging niet meer gaat stellen het verkoopen van arbeidskracht tegen zoo hoog mogelijken prijs, doch den wederopbouw van de kapitalistische productiewijze. Hierdoor wordt zij, evenzeer en sterker nog dan in de vóór-oorlogse periode, deel van het kapitalisme; zij verbindt zich met het ondergaande kapitalisme.

De actie, door den oppersten leider van het N.V.V. thans gevoerd om te komen tot wat hij noemt een „Partij van den Arbeid”, is een symptoom van de door ons geschetste ontwikkeling. Stenhuis, als

een van de jongeren onder de vakverenigingsleiders, blijkbaar niet meer inzicht in de verhoudingen, die het na-oorlogse tijdperk ook aan de „moderne” arbeidersbeweging, die meer en meer antiek wordt, stelt, dan de Oudegeesten en Vliegen's, ziet eveneens in, dat de vakbeweging, wil zij inderdaad invloed op de arbeiders blijven uitoefenen, tot nieuwe vormen zal moeten komen. Hij wil de vakbeweging als massa-organisatie onder den overwegenden invloed van de parlementaire partijen vandaan hebben. Hij wil zich niet meer, zocals tot dusverre het geval was, onder de opperste voorgang van de S.D.A.P. stellen. Ook hij ziet in, dat, in het algemeen gesproken, de tijd van de loonbewegingen voorbij is. Het karakter van de huidige kapitalistische periode begrijpt hij dus beter dan de oude leiders, die van dit alles niets willen en kunnen zien en die meenen ten eeuwigen dage met de wat zij noemen „beproeefde methoden” der Sociaal-Democratie te kunnen blijven doorgaan. Stenhuis wil deze „nieuwe oriëntatie” natuurlijk niet, omdat hij den strijd tegen het kapitalisme inderdaad zou willen gaan voeren; integendeel, Stenhuis en de zijnen komen er toe, sterker dan tot dusver het geval was, de arbeidersbeweging aan de bourgeoisie te binden. Het proletariaat wordt bij de „moderne” opvattingen en tactiek van Stenhuis meer nog dan tot dusver het geval was een verlengstuk van de kapitalistenklasse. Om dit doel te bereiken, moet Stenhuis er toe overgaan practisch zich te stellen tegenover de S.D.A.P., die hij in het parlement vertegenwoordigt. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat de leiders der S.D.A.P. zich tegen dit optreden van Stenhuis, dat ten doel heeft het geheele apparaat der economische en politieke doelen van de kapitalistisch georiënteerde „moderne arbeidersbeweging” onder zijn leiding te vereenigen, taai te weer stellen. Zijn „Partij van den Arbeid” is in werkelijkheid een vakbeweging, die zich zoowel op economisch als op parlementair-politiek gebied wil bewegen. Hoezeer de verhoudingen tusschen Stenhuis en S.D.A.P.-leiding reeds verscherpt zijn, blijkt niet alleen hieruit, dat de S.D.A.P. geweigerd heeft aan het in September door het N.V.V. te houden congres, dat, zocals de Stenhuis-centrale het noemt, een „programma van den Arbeid” zal opstellen, deel te nemen, maar ook en vooral uit de artikelen, die de heer Vliegen in „Het Volk” tegen Stenhuis schreef en waarin deze weigering gemotiveerd wordt hiernede, dat de S.D.A.P. zich niet door het N.V.V. kan laten

verdedigende houding teruggedrongen. De vakverenigingen, als contractanten van de tariefpolitiek, heeft het nagenoeg de ruggegraat gebroken. De ontwikkeling van de „bedrijfsdemocratie” is geheel tot stilstand gekomen. Opnieuw treedt de splitsing in de arbeidersklasse tusschen de loon- en accoortloos, mannen en vrouwen, gescheiden en ongescheiden, jongeren en ouderen, scherp aan den dag. Beambten — en deze weer verdeeld in hoogere en lagere — en arbeiders zijn scherp gescheiden. De tactiek der vakvereniging en heeft de arbeiders dus economisch versplinterd. De klasse-justitie heerscht meedoogenloos. Hierbij komt een machtelooze, enorme reserve van werklozen, „technische noodhulp”, enz. Het „democratisch” getint deel van het kapitaal opereert politiek uiterst handig. Het vleit de S.P.D. en verstrikt haar in zijn netten, o.a. door de tegenstellingen tusschen deze en de K.P.D. uit te buiten.

Tegelijkertijd heeft het kapitaal de verlamming van de meer ideologisch georiënteerde „nationaal-socialistische” en „volksche” groepen bereikt en het ziet zijn pogingen, om het „nationale” agrarische kapitaal tot een „positieve” politiek in den geest van de economisch bestaande machtsverhoudingen te dwingen, meer en meer met succes bekroond. Weliswaar was het stellen van Hindenburg bij de presidentsverkiezingen een „overwinning” van de ideologisch nationalistisch georiënteerde richting, maar alles wat op de verkiezing van Hindenburg gevolgd is, toont overduidelijk aan, wie in werkelijkheid regeert.

Op de ontwapeningsnota der geallieerden is zelfs niet de gebruikelijke nationale lumbag gevolgd, of in ieder geval niet meer, dan dienstig was voor de bereiking der doeleinden van het kapitaal. De afwenteling van de lasten op de proletarische massa's wordt tot een beslissend moment van de huidige situatie. Het inzicht, dat het politiek beter is, voeling te houden met de soc. democratie breekt zich bij de kapitalistische groepen, onder invloed van Centrum en democraten, baan, ook in de rijen van de vertegenwoordigers van het agrarische kapitaal.

De onderwerping van deze verschillende groepen aan het kapitaal komt vooral tot uiting in de verbinding, die loopt van de Duitsch-nationalen, over het Centrum tot de soc. de nokratie. Deze verbinding komt o.a. politiek uit in de samenstelling van de Rijksregering, welke bestaat uit Duitsch-nationalen, Volkspartij en Centrum en van de Pruisische regering, bestaande uit Centrum—demokraten—soc. democraten. Hierbij is het feit, dat de K.P.D., die de Pruisische regeringscoalitie parlementair kan laten vallen, ertoe wil overgaan haar te steunen, wel een bijzonder frappant voorbeeld van de onderwerping der officieele arbeidersbeweging aan de belangen van de bourgeoisie.

De economische schakeeringen tusschen de Duitsche kapitaal-groep en onderling, beginnen zich zichtbaar af te tekenen. Het agrarische kapitaal, dat economisch den zwaarsten strijd te voeren heeft, zal meer en meer — ook politiek — op de aan deze groep naar kapitalistische opvattingen toekomstende plaats gedrongen worden, d.w.z. dat het ongeveer 30 pCt. van het totaal der Duitsche economische waarden omvat. Het heeft zich momenteel, door het op den voorgrond plaatsen van de nieuwe agrarische rechten, tegenover de door exportmoeilijkheden belemmerde industrie, in een voordeelige positie kunnen plaatsen. Opmerkelijk is ook, dat in den laatsten tijd het bankkapitaal zich tegenover het industriele kapitaal weer in een sterkere positie geplaatst heeft. Want, terwijl het industriele kapitaal

zijn aanpassing aan de sinds de inflatieperiode gewijzigde verhoudingen, niet dan onder de grootst mogelijke productie-technische moeilijkheden kan voltrekken en de inkrimping van de groote concerns tot hun economisch winstgevenden kern — zocals b.v. thans bij het Stinnes-concern het geval is — steeds gepaard gaat met steeds nieuwe en heftiger crisisbewegingen, heeft het bankkapitaal, met zijn bewegelijker structuur, meer en meer dan tot dusver de leiding veroverd en maakt dubbele winsten. Crediet- en wisselzaken staan thans op den voorgrond. Natuurlijk beteekent dit alles geenszins, dat het kapitaal zich thans in een verzekerde positie bevindt. Juist het tegendeel is het geval. Politiek moge het Duitsche kapitaal zich, zocals wij aangevoerd hebben, door de zwakte en het reformisme van de officieele arbeidersbeweging, versterkt hebben, economisch daarentegen geraakt 't steeds meer in verval. Het kan zich slechts door leening op leening te stapelen, op den been houden. Van de hand in den tand levend, gebukt gaand onder een steeds stijgende schuldenlast, wordt het onderhouden door het geïnteresseerd buitenlandse kapitaal. Het bevindt zich in een toestand van voortdurende verhogende inflatie, welke o.m. uitkomt in de steeds toenemende verhoudingen tusschen prijs en loon.

Dit alles zijn sprekende symptomen ervan, dat het Duitsche kapitalisme zich bevindt in een stadium van steeds wisselende doch chronische deelen en sissen nu eens optredende in de ijzer- en staalindustrie, dan weer in het mijnwezen, extensie-industrie en scheepbouw enz., crisissen, welke ieder oogenblik een reusachtig karakter kunnen aannemen en die, veel meer dan vóór den oorlog het geval was, samenhangen met alle schommelingen van de wereldmarkt, waaruit blijkt, dat de crisis van het Duitsche kapitaal, evenals die in Engeland en Frankrijk, een kenmerkend uitvloeisel is van de kapitalistische wereldcrisis.

De crisis van het Stinnes-concern, gevolgd door het uitbreken van dergelijke crisissen in andere groote Duitsche concerns, geeft van deze situatie een scherp beeld. Hoe groot de val van verschillende groote Duitsche concerns is, blijkt uit de sprongsgewijze teruggang van de noteringen hunner aandelen op de Berlijnse beurs op 10 Juni j.l. De koersen liepen terug tot 15 pCt. toe.

Wij laten hier eenige cijfers volgen: Stinneswaarden caalen met 6 pCt.; de aandelen van het groote Klöcknerconcern caalden met 9 pCt.; de aandelen van het concern Köln-Neu-ssen, dat zich juist onlangs sterk uitgebreid had, verloren 11 pCt.; de aandelen van de groote elektrische ondernemingen zakten eveneens: de Schuckstaandelen met 7 pCt.; A.E.G. ongeveer 5 pCt. Het algemeene karakter van deze inzinking blijkt, behalve uit bovengenoemde cijfers, ook uit het dalen van de aandelen van diverse groote banken, zocals Deutsche Bank met 2 pCt.; Berliner Handelsgesellschaft met 4 pCt. Rijksbankaandelen met 7 pCt. Deze algemeene inzinking van het Duitsche bedrijfsleven is een crisisverschijnsel van buitengewoon omvangrijke betekenis. De groote concerns, de pijlers van het Duitsche kapitalisme, scheuren. De zwendel, bedreven met de herstelpraatjes en met de Dawesplannen, treedt in al zijn armzaligheid aan den dag. Na de bekendwording van de ontreding, waarin het Stinnesconcern verkeert, volgen de crisissen in andere groote Duitsche ondernemingen en zich op. Het groote Otto Wolff concern bevindt zich in soortgelijke moeilijkheden als Stinnes, terwijl de enorme scheepswerf Rekersstieg in Hamburg, wegens financiële moeilijkheden gesloten moest worden, waardoor duizenden arbeiders het groote leger van werklozen zijn komen vermeerderen.

De ontzetting van het Duitsche kapitalisme, gevolge van de steeds geringer wordende mogelijkheid om afzetgebieden te vinden, heeft vooral daarom een zoo catastrofaal karakter aangenomen, omdat de Amerikaanse bankiers, die de geldschietters zijn van de Duitsche industrie, weigeren de loopende credieten te verlengen of nieuwe te verstrekken. Als men bedenkt, dat de Amerikaanse bankiers, als geldschietters, uiteraard de bestaansmogelijkheden van het Duitsche bedrijfsleven tot

in onderdeelen uitstekend kennen, dan is het duidelijk dat deze weigering neerkomt op een erkenning hunnerzijds, van het gebrek aan levensvatbaarheid van de Duitsche industrie. Hierin zit zich dus de inwerking der kapitalistische dood-crisis op het Duitsche kapitalisme. De bourgeoisie moge in haar propaganda-artikelen en redevoeringen, nagepraat door alle mogelijke richtingen in de arbeidersbeweging, hoog opgeven van haar vertrouwen in het langzame doch zekere herstel van het kapitalisme, uit de houding aangenomen door de leidende groepen van het wereldkapitaal blijkt integendeel een volkomen gebrek aan vertrouwen in de toekomst van het kapitalisme. Als het Amerikaanse bankkapitaal, dat stikt in zijn doodliggende goudvoorraden, kans zag om met eenige zekerheid, dat het zijn kapitalen niet in een bodemloze put werpt — zijn miljarden winstgevend in Europa te beleggen zou het dit ongetwijfeld doen. Het kapitalisme is in een toestand gekomen, waarin zijn levenswet, de kapitaalsdocumentatie, aangetast is. Slechts door elkaar te verdringen, waarbij de tegenstellingen steeds scherper worden en derhalve de brandstof voor komende gewapende botsingen ophoopt wordt, zullen enkele van de machtigste kapitalisiegroepen zich ten koste van de zwakkere en van het leven van het wereldproletariaat hun bestaan trachten te rekken. Het proletariaat zal deze werkelijkheid van het kapitalisme moeten doorzien, zich volkomen los moeten maken van de burgerlijke waanvoorstellingen en door het inzicht, dat het kapitalisme zich boven deze eindphase niet verheffen kan, tegenover de onmacht van de bourgeoisie stellen zijn scheppende kracht als klasse.

In strijd hiernede is de tactiek van de soc.-dem. slecht gericht op het centrale gezichtspunt n.l. om zekere „machtspositie” in den staat te handhaven. Dus een tactiek, welke geleit van de bedrieglijke en bekrompen kleinburgerlijke mentaliteit van de soc. democratie in het algemeen en van de S.P.D. in het bijzonder. Het moment waarop deze partij ook de coalitie met de Duitsch-nationalen slikt is niet ver meer af, al dit ook aanvankelijk nog op verkapte wijze geschiedt. Zeker is, dat in deze tactiek van de sociaal-democratie de basis ligt, voor het toekomstige verval der partij. In de komende revolutie zullen de arbeidersmassa's zich van de soc.-democratie afwenden. Dit verandert echter niets aan het feit, dat het miljoenenblok van deze partij van het kleinburgerlijk philisterdom thans nog massa's arbeiders keeten en met loodzwaren druk de ontplooiing van den klassenstrijd tegenhoudt. Dit komt niet alleen uit in de politiek van de soc.-democratie, doch ook en vooral in de wijze, waarop zij door haar interpretatie van de huidige economische ontwikkeling, het proletariaat aan de bourgeoisie kluistert. Zoo beoordeelt het hoofdorgaan der Duitsche soc.-democratie de „Vorwärts” dat o.a. ook als promotor van de Dawesplannen opgetreden is, de huidige verscherping van de crisis in Duitschland als een weliswaar de kiem van een ineenslorting in zich dragende ontwrichting, doch het meent anderszids, dat, als de regering slechts „met verstandige maatregelen, ernstig ingrijpt” dat de crisis met een herstel van het Duitsche kapitalisme zou kunnen eindigen.

De K.P.D. bevindt zich, ondanks het louter fysieke en van vele harer leden, in een toestand van chronisch verval. Dit is, helaas, maar al te begrijpelijk bij een tactiek, waaraan iedere maar dan ook letterlijk iedere, positieve, vaste richtlijn ontbreekt, tenzij men onder „positief” zou willen verstaan, de voor Rusland d.w.z. voor het kapitalistische Rusland geschikte leuzen. Hoeveer het in dit opzicht reeds gekomen is, blijkt o.a. uit de houding ten opzichte van Soen-Ya-Sen 1) bij de Hindenburg-verkiezing en bij de stellingnamen ten opzichte van den strijd tusschen Frankrijk en Abd-el-Krim 1) schrikbarend duidelijk.

Natuurlijk is het met de K.P.D. nog niet gedaan, maar zij is reeds beneden het peil van de vóór-oorlogse soc. democratie gezonken. Thans begint reeds haar rechterzijde sterker te worden en het zal niet lang meer duren of de breuk in de IIIe Intern. wordt duidelijk zichtbaar.

1) Deze beide, voor den ontwikkelingsgang van het wereldimperialisme zoo belangrijke kwesties, konden wegens plaatsgebrek in dit nummer niet behandeld worden. Wij komen hierop echter in het volgende nummer in een speciaal artikel terug. Red.

verdringen. De bureaucratische en oppervlakkige drogredenties van den heer Vliegen kunnen wij laten voor wat zij zijn, van betekenis is hier vooral, dat, zij het op andere wijze, thans in de S.D.A.P. een in wezen soortgelijke strijd is uitgebroken als in de C.P.H. tusschen Wijnkoop en Bouwman. In beide gevallen staan de vakverenigingsleidersklieken tegenover die van de overwegend parlementaire partijleidersklieken. Deze strijd om de leiding zal voorlopig niet afgesloten zijn en de heer Sterhuis heeft getoond over bijzonder klein-sluwe diplomateigenschappen te beschikken, door er in te slagen de „huldiging“ van den ouden Troelstra te doen geschieden op het September-congres van het N.V.V. Dit is een onmiskenbare poging om het prestige van Troelstra te gebruiken in het belang van eigen prestige-strijd tegenover de leiders der S.D.A.P. Dat wij hier inderdaad te doen hebben met een strijd om de macht tusschen de vakverenigingsbonzen en de partijbonzen blijkt onder meer uit een artikel in het orgaan van den modernen Bond van Handels- en Kantoorbedienden, „Onze Strijd“, welk artikel den op zichzelf reeds bijzonder duidelijken titel draagt van „Handen af van de Vakbeweging“. In genoemd artikel wordt gezegd, dat de vakverenigingsmannen zich tegen den aanval van Vliegen en van het partijbestuur der S.D.A.P., welke wordt gekarakteriseerd als voort te komen uit den angst voor de machtsverplaatsing, welke het gevolg zou zijn van een arbeiderspartij à la Sterhuis, moeten aansluiten. „Tegen dezen onbeschaaften aanval op de zelfstandigheid der vakbeweging past de aaneenschluiting van allen, die meenen, dat die zelfstandigheid voorwaarde is voor haar groei.“ Uit den buitengewoon scherpen toon, waarin dit verweer gesteld is, blijkt, hoezeer de thans ingezette periode van de ontwikkeling der „moderne“ arbeidersbeweging zal staan in het teken van een strijd tusschen deze leidersklieken.

Uit een interview, dat de heer Sterhuis aan de redactie van het Holdert-orgaan, „De Telegraaf“, toetond, komen bijzonder sterk naar voren de leidende beginselen en de bedoeling van de „Partij van den Arbeid“, die de heer Sterhuis wil. Deze noemt zijn program een „evolutionair program“. „De maatschappelijke ontwikkeling heeft de vakbeweging voor de keuze gesteld — aldus de heer Sterhuis — op zichzelf door de bescheiden plaats van vóór den oorlog te hernemen en te ijveren voor het handhaven en verbeteren der arbeidsvoorwaarden, zich te doemen tot Sysphusarbeid of zich in sterke mate in politieke richting te oriënteren en den politieken strijd voor ombouw van het productiesysteem mee te voeren.“ Het is dus duidelijk, dat de grondslag van de tactiek van Sterhuis is, dat in deze kapitalistische periode de strijd om „lotsverbetering“ geen werkelijken zin meer heeft en de vakverenigingen dus, willen zij niet ondergaan, naar nieuwe organisatievormen en naar een nieuwe tactiek moeten uitzien, om de oude methode van strijden van het kapitalisme voort te kunnen zetten. Hoezeer dit het geval is, komt uit in de opmerking: „Het ingrijpen der staatsmacht moet bevorderen, dat de vakbeweging haar groeiende macht en betekenis moet kunnen leiden in evolutionaire banen en zich kan ontwikkelen tot een, de productie dienend, orgaan.“ Het „evolutionaire program“ van Sterhuis is dus een uitgesproken contra-revolutionair program. Een vakbeweging, die binnen het kapitalisme zich ontwikkelt tot een „orgaan van de productie“ is meer nog dan vroe-

ger deel van den kapitalistischen staat zelf. Op bijzonder frappante wijze blijkt dit nog uit het feit, dat de heer Sterhuis voor dit doel tevens de „werkgevers“ wil interesseeren. „Van de werkgevers — zoo zegt hij — is alleen onder de actieve dreiging van de arbeidersmassa's BONA FIDE MEDEWERKING te verwachten.“

Met ijzeren noodzakelijkheid dwingen de verhoudingen van dit tijdperk de leiders der organisaties over de arbeiders, zich aan de nieuwe verhoudingen aan te passen. De vakbeweging, die thans geen ernstige loonbeweging werkelijk succesrijk weet door te voeren, wil zich meer en meer omvormen tot „productie-organisatie“ en tot parlementaire partij tegelijk. De overbrugging der klasse-tegenstellingen en de opbouw van het kapitalisme is het doel dezer nieuwe orientatie. Het parlamentarisme, die typische aanpassing aan den kapitalistischen staat, wordt er ontzaglijk door versterkt. Meer dan tot dusver wordt de vakbeweging, die economisch tot een belangrijk deel van de organisaties der kapitalistische productie-wijze geworden is, dan ook opgenomen in het samenstel van den kapitalistischen klasse-staat, waarin politiek de dictatuur van de bourgeoisie tot ating komt. De „partij van den arbeid“ is niet, zoals de domme en oppervlakkige „Tribune“-redactie dit opmerkte, een „illusie van Sterhuis“, maar zij is een beeld van de werkelijke ontwikkelingsrichting van vakbeweging en parlamentarisme in de naaste toekomst. Illusies kweken echter doen de leiders van de Ilde Internationale, die het nog maar steeds voorstellen, alsof vakbeweging en parlamentarisme slechts „geholse-wiseerd“ behoeven te worden, om zich tot strijdvormen van de proletarische revolutie te ontwikkelen. De realiteit van dit tijdvak, waarnaar „real-politici“ als Sterhuis zich ten slotte in kapitalistischen zin richten, toont, dat er van de Moskousche hersenschimmen, vaak nog op de allerdomste wijze verdedigd, niets terecht komt“ dan de aanpassing der Moskousche bonzen in alle landen aan reformisme en opportunisme.

Even zeker echter als de huidige kapitalistische ontwikkeling, leiders als Sterhuis en met hem de vakbeweging, meer en meer dwingt de richting uit te gaan van aanpassing aan en verbinding met het kapitaal, even zeker is het ook, dat deze plannen en deze tactiek ten slotte niet tot resultaat zullen hebben, duurzame versterking van het kapitalisme en reformisme. Van dezen opbouw van het kapitalisme zal ook Sterhuis met zijn vakbeweging als „productie-orgaan“ niets terecht brengen. Gevaarlijk reactionair zijn de plannen van Sterhuis zeker: slechts de revolutionaire bewustwording en de wil tot zelfstandige revolutionaire klasse-beweging van het proletariaat zal hen kunnen verdringen. De proletariërs zullen inderdaad tot nieuwe strijdvormen moeten komen. Dit zullen echter, als het proletariaat zijn historische taak begrijpt, de strijdvormen der proletarische revolutie tegen het kapitaal moeten zijn. De loonbewegingen zijn inderdaad „Sysphus-arbeid“ (nuttelos werk). Zij zullen echter vervangen moeten worden door de klassebewegingen, waarin de strijd om de macht tegen de bourgeoisie en haar systeem tot werkelijkheid zal worden. De vakbeweging verdeelt inderdaad het proletariaat in elkaar beconcurrerende groepen: het proletariaat moet ze vervangen door KLASSE-ORGANISATIES, bedrijfsorganisaties, die echter niet organen van de kapitalistische productie zullen zijn, zooals de wettige bedrijfsorganisaties, waar Sterhuis naar streeft, doch organen van de

revolutie, levenscellen van de proletarische klasse-dictatuur.

Tegen de reëel-kapitalistische tactiek van Sterhuis kan het proletariaat slechts stellen de reëel-proletarische klasse-beweging voor de dictatuur. Tegenover de „Partij van den Arbeid“ de klasse-organisaties van het proletariaat, de revolutionaire Kommunistische Arbeiderspartij. Rechtschets als Sterhuis, ten slotte gevolgd door de opportunisten van Moskou, willen de arbeidersmassa's tot één geheel samenvatten vóór het kapitalisme. Het proletariaat zal zich in de komende revolutionaire periode als één macht moeten samenvatten tegen hen, tegen het kapitaal, tot welks knechten zij zijn geworden, vóór het communisme.

ENGELAND.

In Engeland ontwikkelt zich de crisis, waarvan wij in vroegere artikelen het fundamentele karakter hebben blootgelegd, in steeds sneller tempo tot een alle terreinen van het economische leven ontvrikkende ontbindingsfactor. De groote Engelsehe pers en in den laatsten tijd zelfs leden van de regeering, bejiveren zich om allerwege te verkondigen, dat de huidige crisis weliswaar van zeer ernstigen, maar toch niet van doodelijken aard is. Dat de vertegenwoordigers der Engelse bourgeoisie gedwongen zijn thans op deze wijze op te treden is op zich zelf reeds een zeer belangrijk politiek verschijnsel. Voor de kapitalistische klasse betekent het verdwijnen van vertrouwen in eigen kracht een reusachtige verzwakking van haar klasse-positie. Daarom bestrijden de leiders van de Engelse bourgeoisie dit economisch pessimisme. Maar vooral treden zij op, om te voorkomen, dat de, in het bijzonder in Engeland, veldwinnende verzwakking bij het proletariaat van diens geloof in de ontwikkelingsmogelijkheden van het kapitalisme zal leiden tot de onderminning van de nog steeds overheersende imperialistische geestesgesteldheid van het Engelse proletariaat.

De algemeene teruggang van het Engelse bedrijfsleven, welke wij reeds in vorige nummers voor tal van takken van industrie met cijfers aantoonde, weerspiegelt zich thans het sterkst in het mijnbedrijf. Aan het „Handelsblad“ van 15 Juli j.l. ontleenen wij de volgende gegevens:

„Verleden jaar in Februari telde men (in het mijnbedrijf) 31.000 werklozen; en in Mei 38.000, thans 307.000! en daartij moeten dan nog worden gerekend al degenen, voor wie er slechts gedeeltelijk werk is“. Het zal volgens genoemd blad, **economisch gesproken, nooit mogelijk zijn, althans de helft dezer werklozen weder arbeid te verschaffen, zelfs al zoude het mijnwezen weder tot bloei kunnen komen. Hierop is thans echter niet het geringste uitzicht.** Alleen in dit jaar zijn weer ruim 500 steenkolenmijnen voor goed gesloten. Terwijl de steenkolenuitvoer voor den oorlog, volgens de mededelingen van den Engelschen minister van Arbeid, 70 miljoen ton bedroeg en eenige jaren geleden nog onder invloed van de Roerbezetting, 80 miljoen ton, is de uitvoer thans gedaald op 52 miljoen ton, terwijl de omzet van bunkerkolen van 21 op 16 mill ton daalde.

Deze cijfers, in verband met den algemeenen reusachtigen teruggang van het Engelse bedrijfsleven, bewijzen, hoe inderdaad in het klassiek land van het kapitalisme, de doodscrisis van het kapitaal steeds verder schrijdt. De Engelse bourgeoisie moge deze ontwikkeling met allerlei lap-

middeltjes willen tegenhouden, de levenswetten van het kapitalisme kan zij echter niet wijzigen, zonder zichzelf op te heffen. Het steeds verder doorgaan van de crisis, kan zij niet beletten.

In „De Kommunist“ stelt S. H. D. het voor, alsof „de eenige en werkelijke oorzaak der crisis is, de ontwikkeling der kapitalistische bedrijfsteknik. De geperfectioneerde machinerie, die steeds sneller voortbrengt, steeds grootere hoeveelheden produceert en steeds minder arbeidskrachten noodig heeft“.

De feiten zijn daarentegen, dat zoowel de productie in Engeland, alsook de wereldproductie, zich in dalende lijn beweegt. De crisis in het Engelse steenkolenbedrijf is een gevolg van de toenemende concurrentie op de wereldmarkt, een gevolg van de inkrimping van de afzetmogelijkheden. Natuurlijk werken ook technische invloeden op een crisis in, zooals het gebruik van stookolie etc. Deze echter de eigenlijke oorzaken van de crisis te noemen, getuigt van volkomen gemis aan inzicht in, het wezen en de ontwikkeling van dit tijdvak. Trouwens, indien inderdaad de kapitalistische productiewijze zich niet kan aanpassen aan een nieuwe techniek, welke de productieresultaten opvoert, dan is dit niet oorzaak van de huidige crisis, doch slechts gevolg hiervan en bewijst het, dat ook in dit opzicht het kapitalisme geen werkelijke, groote ontwikkelingsmogelijkheden meer heeft. Het is in tegenstelling geraakt tot de ontwikkelingsmogelijkheid der productietechniek. Het heeft zich historisch overleefd.

De gedelegeerden van den Volkenbond, ter onderzoek van den economischen toestand in Oostenrijk, prof. Rist en Mr. Layton, herinnerden er in een interview met de pers onlangs aan, dat kort geleden een groot werk is uitgegeven, waarin de Engelse economische crisis wordt behandeld en de oorzaken daarvan worden nagegaan. „Als zoodanig, — aldus deze gedelegeerden — komen in de eerste plaats in aanmerking de verminderde koopkracht van alle volken, de invloed van aanhoudende verhooging van invoerrechten en ten slotte, de oprichting van nieuwe locale ondernemingen van nijverheid in landen, die voorheen tot het afzetgebied van de Engelsehe nijverheid behoorden“.

De deskundigen van de bourgeoisie, die van de bestudeering dezer levensvraagstukken hunner klasse ernstig werk maken en over alle gegevens beschikken, komen dus wel tot geheel andere conclusies dan onze brave, doch oppervlakkige econoom van den B.K.S.P.

In de oorzaken, welke zij opnoemen en die zij nadrukkelijk aannemen als geldend niet alleen voor Engeland en Oostenrijk, doch „voor de geheele wereld“ komt het karakter dezer crisis tot uiting. Geen technische crisis, waarvan het zich weer zou kunnen herstellen en zelfs tot groter bloei komen, is het, waaraan het kapitalisme lijdt, doch een crisis, veroorzaakt door het wegvallen van de levensmogelijkheden van het kapitaal.

De crisis in het Eng. mijnbedrijf heeft geleid tot een ernstig conflict tusschen de vereenigde mijn-eigenaren en bijna alle bij den mijnbouw betrokken arbeidersgroepen. De ondernemers willen, gebruik makend van de werkloosheid, het levenspeil der mijnwerkers sterk omlaag drukken, zooals in het algemeen thans het levenspeil der arbeiders tot een zoo laag mogelijk minimum teruggebracht wordt.

De arbeiders weigeren dit te accepteren. Het is dus weer, zooals in het algemeen elders, ook hier, de kapitalistenklasse, die tot het offensief tegen het

proletariaat over gaat. Het proletariaat wordt, ondanks de door de crisis in het leven geroepen, objectief-revolutionaire voorwaarden, in een positie van afweer gebracht. Dit bewijst, hoe gering de revolutionaire ontwikkeling in Engeland nog is, hoezeer het proletariaat nog onder invloed van de Labourbeweging, in burgerlijke gezindheid gevangen gehouden wordt. Als de arbeiders er in zullen slagen, den aanval op hun levenspeil gedeeltelijk af te slaan, zullen zij daarmee ook voor wat hun directe levensniveau betreft, niets gewonnen hebben, doch in ieder geval, verarmen. Het volkomen illusoire van de loonbewegingstactiek wordt hierdoor aangetoond, wat door de toenemende werkloosheid van honderduizenden nog versterkt wordt. Hoe dit belangrijke conflict ook moge eindigen, de bevrijding van het proletariaat van de fysieke en morele ondergang, waarmede het kapitalisme het bedreigt, kan eerst mogelijk worden, als de arbeidersmassa's van den afweerstrijd komen tot den aanval, van den loonstrijd tot den strijd om de macht. Het is de taak van het revolutionaire arbeiderscommunisme in Engeland het Engelse proletariaat in dezen zin voor te gaan.

Moscowitische leiders, wier hoogste wijsheid thans schijnt te bestaan in het naloopen van „linksche“ vakverenigingsreformisten à la Purcell, hebben zich te zeer met de tactiek van de Labour-beweging vereenzelvigd, om deze taak te kunnen volbrengen. Het rev. arbeiders-communisme zal zich niet aan deze loonbewegingen aanpassen, doch deze door de rev. bewustwording en wil van het Eng. proletariaat te bevorderen, trachten om ezelften in een strijd om de macht met de bourgeoisie.

Dit optreden van de Eng. arbeidersklasse wordt een levensnoodzakelijkheid voor de naaste toekomst. De Engelse bourgeoisie zoekt in de geheele wereld naar middelen om zich staande te houden. Niet alleen de economische, doch ook de politieke omstandigheden, waarin het wereldrijk van het Britsche kapitaal verkeert, leiden in hun snelle ontwikkelingsgang tot de mogelijkheid en de noodzakelijkheid van een dergelijk optreden van de Eng. arbeidersklasse.

De grondslagen van het Britsche wereldrijk zijn, historisch gesproken, aangetast. — De gegevens hieromtrent hebben wij gepubliceerd. — De dominions gaan zich economisch en daardoor ook politiek, verzelfstandigen en komen in tegenstelling tot Engeland te staan. Hoeveer dit proces reeds gevorderd is bewijst een mededeeling, dezer dagen gedaan door den Britschen minister van Koloniën, dat een nieuw departement voor de Dominions zal worden ingesteld, een maatregel, welke genomen is, om de eenheid met de dominions, d.i. de eenheid van het Britsche imperium, zoo lang mogelijk te behouden. De Engelse bourgeoisie doet alles, om de zich ophoepende groote moeilijkheden en conflicten, het hoofd te kunnen bieden. In dit verband is de thans aangekondigde uitbreiding van de vloot van groote betekenis.

Ook hierin zal zij echter niet slagen, ondanks de enorme staatsmanskunst van de Engelse bourgeoisie, met haar eeuwenlange ervaring in het behandelen van wereld-politieke problemen. Zij kan misschien deze ontwikkelingsgang vertragen, tegen houden echter niet.

Het conflict met China bewijst, dat het Engelse proletariaat, als het zich niet door de politiek zijner bourgeoisie voor een nieuw 1914 geplaatst wil zien, zich van den imperialistischen geest los moet maken en tot den zelfstandigen strijd, tegen het Britsche kapitaal, vóór het communisme, moet komen.

De bourgeoisie en de nieuwe leiding der S. D. A. P.

De vroeger zich, als zooveel van zijn klasse-genooten, die in hun jongen tijd tot de sociaal-democratie kwamen, „Marxist“ noemende heer Albarda, is opvolger van Troelstra geworden op het leidersgestoelte der S.D.A.P. Merkwaardig en uiterst leerzaam is het, dat deze heer Albarda thans een bijzonder gunstig gestemde burgerlijke pers heeft. Als typisch voorbeeld ervan, hoe geliefd de nieuwe leider der S.D.A.P. bij de bourgeoisie is, geven wij hier eenige gedeelten uit een lofzang van den heer Hans in het bekende Amsterdamsche bourgeois-weekblad, „De Groene Amsterdammer“: „Albarda zal de partij niet langs revolutionaire zij-wegen voeren, hoe revolutionair in woord de vroegere oppositie (Albarda behoorde vroeger tot de marxistische oppositie in de S.D.A.P. tegen Troelstra, Red.) ook was. Hij is geen dichter en geen droomer, maar het type van een overtuigd real-politicus“. En iets verder heet het: „Het leiderschap van een groote, groeiende politieke partij is een zaak van algemeen belang. Over het algemeen pleegt een partij haar leider te volgen. Dat de fractie Albarda koos, eert haar. Zij heeft tot leider benoemd een degelijke, rustige, beschaafde, veelzijdig ontwikkelde figuur, een man van den wettigen weg. Deze benoeming is in een richting, tegenovergesteld aan 1918. Albarda is niet een liefhebber van operette-revoluties, ook niet van heusche omwentelingen, hij is de hervormer langs het parlementaire pad“. En nog iets verder: „Albarda is de geknipte ministerieele figuur en het zou mij niet verwonderen, als de sociaal-democratie in ons vaderland onder hem bereikte, wat zonder Troelstra nooit bereikt heeft“.

Niet alleen de loftuitingen, waarmede de heer Albarda door de bourgeoisie overladen wordt zijn merkwaardig, als met en voor de bourgeoisie werkende partij — zooals de S.D.A.P. nu eenmaal is — behoeft het niet te verwonderen, dat de bourgeois-pers de leiders der partij toejuicht. Dit is slechts natuurlijk. Even natuurlijk als het is, dat de kapitalistenpers revolutionaire proletariërs met haar haat en schendcampagne vervolgt.

Merkwaardig zijn vooral de politieke conclusies, die deze Hans uit de benoeming van den heer Albarda trekt en die wij gespatieerd hebben. Een door en door verburgerlijkte partij als de S.D.A.P. heeft nu eenmaal leiders noodig als den heer Albarda, waarvan de heer Hans terecht en voor zijn deel met vreugde constateert, dat er bij hem geen gevaar is voor revolutionaire „afwijkingen“, omdat hij behoort tot de uitgesproken ministerialistische reformisten van zijn partij.

De benoeming van den heer Albarda op de plaats van Troelstra bewijst, dat de S.D.A.P. zoo spoedig als haar dit mogelijk is, ook in Nederland voor de bourgeoisie wil gaan regeeren. Het revolutionaire proletariaat zij deze lofzang van de bourgeoisie op den opperbons der S.D.A.P. een les, dat de ontmaskering van en de scherpste strijd tegen de sociaal-democratische leidersklieken en hun organisaties, noodzakelijke voorwaarden zijn voor den strijd tegen het kapitaal.

Het congres van de K.P.D.

Reeds in ons vorige nummer wezen wij erop, hoe vooral onder invloed van de verpletterde nederlaag bij de presidentsverkiezing geleden, de leiding van de Deutsche sectie der Ille Internationale, ertoe gekomen is, hierbij geholpen door de roemrijke Executieve (EKKI) van Moscou, tot een nieuwe politieke zwenking over te gaan. Uite zich tot dusver het opportunisme der huidige leiding, die evenals de Van Riels in Holland, zich „linksch” noemde, zich voornamelijk in haar rechtsche en volkomen resultaatloze vakverenigingspolitiek en in het praktisch steunen van de nationalistische rechterzijde tegen de z.g. partijen van Weimar, thans heeft de K.P.D. een „tactische zwenking” ondernomen, in de richting van de keizerlijk-koninklijke Deutsche republiek. De verdediging van deze eigenaardige, royalistische republiek, is thans tot het eigenlijke middelpunt van de politiek der K.P.D. gemaakt. Deze zwenking reeds voorbereid door de leiding in tal van voorconferenties, is thans door het congres van de K.P.D., dat onlangs in het gebouw van den Pruisischen Landdag bijeenkwam, bekrachtigd. Evenals de sociaal democraten is thans ook de K.P.D. een van de stutten der burgerlijke republiek geworden. Op zichzelf is het reeds opmerkelijk, dat dit congres gehouden is in een van de officiële regeeringsgebouwen van den Duitschen kapitalistischen klassestaat, van de republiek der uitmoorders van de proletarische revolutie. Het is een uiting van de verbinding tusschen Moskou en de kapitalistendictatuur, die zich thans in Duitschland, evenals elders, onder het mom van burgerlijke democratie, voordoet. Natuurlijk spreekt het voor elk proletarisch revolutionair vanzelf, dat het proletariaat tot iederen burgerlijken staat slechts staan kan in de positie van onverzoeijlijken strijd, maar nog veel meer is dit natuurlijk het geval bij een „republiek” als de huidige Deutsche, waarin de proletarische revolutionairen doodgemarteld worden door jarenlange, moordende kerkerstraffen, waar de moordenaars van Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg nog steeds niet gestraft zijn, waar een cynische bourgeoisie het proletariaat uitmergelt en tot het levenspeil van koelies terugdringt, waar de voornaamste partij der republiek, de S.P.D., tot de gangmaaksters van het Amerikaanse bankkapitaal behoort. Een partij, die de verdediging van een dergelijke republiek zich tot taak stelt, is volkomen onderworpen aan de bourgeoisie. Hierin teekent zich de volkomen machteloosheid van de Moskousche politiek. Onder invloed van het parlementarisme dat de K.P.D. opnieuw heeft helpen groot maken, in een hopeloze positie gebracht, door tal van parlementaire nederlagen, is de partij, die het nog steeds waagt zich „revolutionair” te noemen, en die het leven en de vrijheid van duizenden proletariërs aan haar burgerlijke lawaai-politiek heeft ten offer gebracht, thans ook openlijk tot een steunpilaar van de deutsche geldzakrepubliek geworden. Zij is dit geworden mede door het terugvloeien van de revolutionaire beweging, die niet in de laatste plaats door de gelegenheidspolitiek en de burgerlijke gezindheid harer leiders van Levi tot Ruth Fischer teruggedrongen is.

De nieuwe zwenking is vooral erop gericht, opnieuw

een aantal arbeiders te vangen. Bij de volgende verkiezingen wil de K.P.D. niet weer een zoo ontzaglijk aantal stemmen verliezen. Daarom maakt zij zich thans openlijk tot knecht van het Duitsche kapitalisme. De bedervende werking van het parlementarisme komt hier bijzonder scherp tot uiting. Of de „tactische zwenking” de K.P.D. de door haar gewenschte stemmen van burgerlijk gezinde arbeiders en boeren, inderdaad zal bezorgen, lijkt ons vooralsnog onwaarschijnlijk. De partijen van de Ille Internationale, die zich door Moskou elke proletarische zelfstandigheid hebben laten ontnemen, zijn te zeer gebonden aan de eischen van de Russische, kapitalistische opbouw-politiek, om een politiek te kunnen voeren, die hen in de groot-kapitalistisch-ontwikkelde landen inderdaad een voedingsbodem zou geven. Hoe dit echter ook zij, tot een proletarische, vast omlijnde revolutionaire politiek brengt de K.P.D. het niet. Tot dusver was zij slechts in staat, door de verzaking van de taktiek der proletarische revolutie, al zwenkend, het proletariaat van nederlaag tot nederlaag te voeren. Door haar jongste congres is zij thans volkomen en openlijk vijandig aan de proletarische revolutie geworden.

China en de politiek van Moscou.

China met zijn 400 miljoen inwoners is de hoop van de West-Europese, Amerikaanse en Japanse kapitalistengroepen, om de verloren geraakte afzetgebieden voor de wereldmarkt terug te vinden. Deze hoop wordt o.a. door den huidige nationalistischen bevrijdingsstrijd meer en meer ijdel. Er begint zich in China, zij het langzaam een nationale industrie te ontwikkelen, welke echter door de buitenlandse industriële concessies in haar ontplooiing gestuit wordt. Evenals bij alle nationalistisch-revolutionaire bewegingen spelen ook thans in China de intellectueelen een zeer voornam rol. Meer nog dan de Chineesche kapitalisten leiden de intellectueelen onder de concurrentie van het binnendringende wereld-imperialisme. Onder invloed van de buitenlandsch-kapitalistische uitbuitingsmethoden ontwikkelde zich, vooral in de concessiegebieden, een Chineesch proletariaat, dat op de vreeselijkste wijze uitgemergeld wordt. Evenals bij andere nationalistisch-revolutionaire bewegingen, gebruikt ook hier de opkomende bourgeoisie de klemen van verzet tegen de uitbuiting voor haar doeleinden, d.w.z. voor de ontwikkeling van een zelfstandige, nationaal kapitalistische Chineeschen staat. Hoezeer het verzet van de Chineesche arbeiders en de opstand in China in het algemeen bij draagt tot de verzwakking van onzen vijand, het wereldimperialisme, toch moet het West-Europese en Amerikaanse proletariaat ten sterkste gewaarschuw worden tegen de verwarfingstichtende propaganda, welke in deze door de partijen van de Ille Internationale gevoerd wordt. Rusland, dat voor zijn nationaal-kapitalistische ontwikkeling vooral behoefte heeft aan expansie in het Oosten, steunt alle nationalistische bewegingen in Azië, mede, omdat het hierin een middel ziet, om de West-Europese en Amerikaanse concurrenten te verzwakken. Het opkomende Chineesche nationalisme moge de Chineesche arbeiders tijdelijk gebruiken en daarom bijstaan in hun strijd tegen de vreemde uitbuiters, ten slotte zijn haar doeleinden lijnrecht tegengesteld aan de belangen van het Chineesche proletariaat en vooral aan de doeleinden van de

proletarische klassebeweging in de groot-kapitalistisch ontwikkelde landen. Evenals andere burgerlijke groepen is ook de Chineesche bourgeoisie vijandig aan het communisme. De revolutionair anti-kapitalistische beweging tegen het imperialisme kan niet worden gedragen door de nationalistische bewegingen in het Oosten, doch door een zelfstandige, communistische klassebeweging van het proletariaat der hoog ontwikkelde kapitalistische landen.

Roomsch geweld en soc. dem. politiehonden

Het gebeurde te Brunssum, waar onder aanvoering van de geestelijkheid, een aantal Roomsche Katholieken eenige S.D.A.P.sche propagandisten mishandeld hebben, heeft, zooals begripelijk is, in de arbeidersbeweging nog al wat beroering gewekt. Over het algemeen is het geval verbazend opgeblazen en politiek propagandistisch uitgebuit, voornamelijk door de S.D.A.P., welke sprekers en partijorgaan den mond vol hebben van de „Roomse reactie”. Het huichelachtige karakter in het optreden van de leiders der S.D.A.P. komt hier weer eens duidelijk aan het licht, want het zijn deze leiders, die in Holland de coalitie met deze „Roomse reactie” willen en die in Duitschland en België zulk een regeeringscoalitie reeds tot een feit hebben gemaakt.

Het doet wel bijzonder eigenaardig aan, als deze heeren zich beklagen over dit „Roomse geweld”, want, afgezien nog van de groote politieke feiten, als het neerslaan van de Deutsche revolutie door de sociaal democratie, de goedkeuring van de uitmoording van den Soedan door de Engelsche Labour mannen, de verdediging van de Fransche roofofpolitiek in Marokko door de Fransche sociaal democraten, moeten wij, voor wat de Hollandsche sociaal democratie betreft er toch aan herinneren, hoe in deze verkiezingsperiode de sociaal democraten politieke tegenstanders, communistisch gezinde arbeiders, met gebruikmaking van het verdedigingsapparaat der bourgeoisie, de politie, door politiehonden hebben laten „verwijderen”, waarbij enkele ernstige beetwonden oplepen. Dit geschiedde niet in het „donkere Zuiden” onder aanvoering van katholieke geestelijken, doch in het „roode Amsterdam”, in het park, dat in het dagelijksch spreekgebruik genoemd wordt naar den voorzitter van de S.D.A.P., het „Vliegenbosch” en onder de oogen van den soc. dem. wethouder, De Miranda! „Het Volk” verdedigde dezen aanval op arbeiders door de gemeentelijke politiehonden op de smerige, huichelachtige manier, die wij van dit nobele persorgaan kennen. Het sprak ervan, dat de politiehonden deze arbeiders op „tactvolle wijze” verwijderd hadden. En deze heeren zetten een grooten mond op over het optreden van de roomsch katholieken in Brunssum.

Inderdaad, de roomse reactie is even gemeen en gevaarlijk, als die van de S.D.A.P. Het is één pot nat. Trouwens, politiek heeft dit in geen enkel opzicht te verbazen. Elk revolutionair weet, hoe in de laatste instantie politieke geschillen beslecht worden. Maar een burgerlijk vergane „arbeidersbeweging” als die der sociaal democraten, die in alle belangrijke kwesties het proletariaat aan de bourgeoisie overlevert en verraadt, zal natuurlijk steeds komen tot de verdediging en aanvaarding van geweld tegen de revolutionairen, tegen het proletariaat, zoodra dat in verzet komt.

No. 7

September 1925

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25 III

— AMSTERDAM

VERSCHEIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

CHINA EN MAROKKO

als politieke objecten der parlements-Communisten

In China botsen, als kapitalistische concurrenten, voornamelijk Japan, Engeland en Amerika op elkaar. Zoowel Japan als Amerika beginnen Englands invloed te overvleugelen. Het steeds krachtiger streven naar economische en daardoor ook politiek-ideologische

zelfstandigheid noodzaakt China ertoe zich voortdurend scherper tegen alle buitenlandse invloeden te verzetten. Dit streven neemt zooals dit steeds in het kapitalistische tijdperk het geval is, het karakter aan van een beweging voor „nationaal zelfbeschiktingsrecht”, waarbij de economisch sterkste groep — de opkomende Chineesche bourgeoisie — zoowel de ideologische „libertair”-gezinde intellectueelen, alsook de nog niet klassebewuste proletarische groepen, voor haar doeleinden weet te spannen. De leuze van de Chineesche bourgeoisie, daarin gevolgd door de Chineesche intellectueelen en sommige arbeidersgroepen, die sterk lijden onder de uitmergeling door het buitenlandse kapitaal: „China voor de Chinezen” is in werkelijkheid een politiek, welke erop gericht is, van de reusachtig groote boerenbevolking een afzetmarkt voor de industrie te maken. Dat deze kapitalistische ontwikkeling nog pas in haar aanvangsstadium verkeert blijkt uit het feit, dat van de rond 400 miljoen inwoners slechts 2 miljoen industriele arbeiders zijn, terwijl voorts nog ongeveer 3 miljoen op de een of andere wijze bij de industrie betrokken zijn. Marokko heeft rond vijftien half miljoen inwoners, Tusschen Spaansch en Fransch Marokko ligt het z.g. Rif. Betrouwbaar materiaal omtrent de Rifbevolking is bijna niet te verkrijgen. Zeker is slechts, dat de Rifbevolking — tot in de 19e eeuw als „Rifpiraten” ter zee bekend — thans het terrein hunner strooptochten naar het land verlegd hebben en dat de slavernij nog in zwang is.

Het regiem van Abd-El-Krim heeft dan ook den vorm van barbaarsch absolutisme.

De strijd om Marokko is — afgezien van de politiek van het voor-oorlogse tijdperk en van de politiek van het voor-oorlogse tijdperk en van de politiek van het voor-oorlogse tijdperk — thans de strijd tusschen Engeland en Frankrijk om het bezit van de economische en militaire knooppunten welke noodig zijn voor de beheersching van de Middellandsche Zee, van welke de „internationale” — haven- en handelsstad Tanger de voornaamste is. Voor deze tegen Frankrijk gerichte politiek zoekt Engeland steun bij Italië en Spanje. Dat Spanje, nu het zelf door de Rif-kabylen ernstig bedreigd wordt, zijn Marokkaansche politiek, zij het schoorvoetend, zich aan de zijde van Frankrijk gaat stellen, verandert aan de, in het algemeen tegen Frankrijk gerichte Spaansche koloniale politiek, niets.

De imperialistische democratie van Caillaux-Brandt wendt thans alle middelen aan om de opstandig nationalistische beweging der Rifkabylen

zoo spoedig mogelijk in bloed te smoren, het Fransche kapitaal wil Frankrijk behouden, om daarvan eventueel een emigratiegebied voor zijn, door de ook in Frankrijk opkomende economische crisis „overtollig” geworden arbeiders, te maken. Het wil de Marokkaansche mijngebieden in exploitatie nemen en de technische capaciteit daarvan zoo hoog mogelijk opvoeren. Voor alles echter wil het Marokko als landbouwgebied intensief exploiteeren. Het wil dit om zich tegenover het Amerikaanse en het Engelse kapitaal, dat van Frankrijk evenzeer een kolonie tracht te maken, als het reeds van Duitschland gemaakt heeft, voor wat betreft de levering van landbouwproducten en van grondstoffen voor de Fransche industrie, zelfstandiger te maken. De opstand der Rifkabylen verzwakt dus de economische en politieke positie van Frankrijk ten eerste, ook hierom, omdat een eventuele zegen van Abd-El-Krim, ook in andere Fransche kolonies opstandige bewegingen kan uitlokken, zooals thans reeds in Syrië het geval is.

Deze feiten toonen, dat zich, zoowel in China als in Marokko, alle problemen van het huidige kapitalisme, ontmoeten, doch eveneens dat het dwaasheid zou zijn aan te nemen, dat in China of zelfs in het Rif, zich thans een communistische revolutie (in West-Europese zin) zou voltrekken.

Zoo zeker dit is en zoo zeker de Ille Internationale dat natuurlijk ook weet, even zeker is het, dat deze, door haar verward mengelmoes van politieke adviezen en door de verwarde gedachtengang van haar leidende kringen, door middel van haar secties bij haar West-Europese arbeidersaanhang, de idee opwekt, alsof b.v. Soen-Yat-Sen of een Abd-El-Krim proletarische vrijheidsheiden zouden zijn, die onvoorwaardelijk den steun zouden moeten deelachtig worden van het intern. proletariaat.

Waarop steunt deze politiek en welke zijn hare gevolgen?

Rusland met zijn 80 pCt. boerenbevolking is — evenals China — bezig zich in groot-kapitalistischen zin te ontwikkelen. Voor dit ontwikkelingsproces heeft het — voorloopig — noodig rust en buitenlandse kapitalistische hulp van allerlei soort, credieten, handelsverdragen enz.

Evenals ieder kapitalisme, vertoont ook het Russische, van den aanvang af noodzakelijkerwijze agressief-imperialistische wezenstrekken, die zich echter door oogenblikkelijke zwakte, voorloopig in een passieve politiek uiten. Met andere woorden: Rusland moet langzamerhand op alle wereldmark-

ten gaan optreden als concurrent der overige groot-kapitalistische staten. Het is vanzelfsprekend, dat in een dergelijken concurrentiestrijd, Rusland zich zoo veel mogelijk zal solidariseeren met die staten, die op gelijken, en vooral met die, welke op lagere trap van ontwikkeling staan. Welk land komt, van Russisch standpunt, hiervoor meer in aanmerking dan China, waar de nationaal-kapitalistische ontwikkeling weliswaar een aanvang genomen heeft, doch dat in kapitalistischen zin, zelfs bij Rusland ten achter staat? Het is het natuurlijke verbond, dat dan als ideologisch-politieke leuze den strijd voor het „zelfbeschiktingsrecht der naties” en wat dies meer zij, uitbazuunt. In werkelijkheid is dit alles slechts de voortzetting in rechte lijn van de politiek van het czaristische Rusland, doch geenszins een politiek van omvorming en opbouw van communistischen aard.

De gevaarlijkste concurrent van Rusland in Azië was en is Engeland. Daarmede begint het wereldpolitieke spel: een spel van uitgesproken kapitalistisch karakter, dat slechts vastgeroeste ideologen of misleide arbeiders niet in staat zijn te doorzien. Daarmede ook neemt op het wereldtoneel de eerste acte eener historische episode een aanvang, welke eindigen moet met een vreeselijke tragedie voor het West-Europese proletariaat, indien het niet nog te juister tijd inziert, dat het als slachtoffer van revolutionair voorgestelde, vroeg-kapitalistische, Russische ontwikkeling — voor tientallen jaren teruggedrongen wordt bij de verwezenlijking van zijn proletarisch-revolutionaire doeleinden. Historisch is dit ongeveer te vergelijken met de rol, die het proletariaat gespeeld heeft tijdens de burgerlijke revoluties in Europa, waarbij het — vertrouwend op de revolutionaire woorden van hen, die in werkelijkheid in die revoluties hun klasse-doeleinden verwezenlijkten — ten slotte het gelag moest betalen. Natuurlijk thans niet binnen de enge grenzen van een nationalen staat, doch in wereldomvang.

Om kort te gaan: tegenover alle verwarfingstichtend gewaauw, moet steeds gewezen worden op het feit, dat de revolutie, waarvoor in de huidige en komende historische periode gestreden moet worden, is: de proletarische, welke belangrijkste fundament en rijpste voedingsbodem ligt in het groot-kapitalistisch ontwikkelde Europa en Amerika. De voorwaarden en belangen van deze revolutionaire beweging moeten het richtsnoer voor de proletarische klassebeweging zijn, en niets anders.

Deze voorwaarden en belangen vereischen echter niet het telkens weer afleiden van het proletariaat van zijn klassedoeleinden en het ononderbroken aansturen en vastleggen op de kapitalistisch-poli-